

Патриша Хайсмит

Хари

Хари, пор на неопределена възраст, може би на една или на две години, бе даден като награда на Ролан Лъмоание, петнадесетгодишно момче. В това, че Ролан беше петнадесетгодишен, нямаше и съмнение. Правеше му удоволствие да казва на колко години е, защото смяташе, че между четиринадесет и петнадесет има голяма разлика. На четиринадесет години си още дете, а на петнадесет – вече започваш да възмъжаваш. Доставяше му удоволствие да слуша новия си плътен глас, а сутрин, докато миеше зъбите си – да се взира в огледалото с надеждата да забележи повече косми там, където би трябвало да има мустаци и бакенбарди. Обстойно се бръснеше със собствена самобръсначка, но само веднъж в седмицата, защото поникналият мъх върху лицето му доставяше по-голямо удоволствие, отколкото бръсненето.

В Париж съзряването му беше навлякло неприятности, поне така смяташе майка му. Започна да излиза с по-големи от него момчета и момичета и полицията го беше прибрала с още шестима младежи, всички около осемнадесетгодишни, като ги обвини в притежаване на марихуана. Твърде висок, Ролан можеше да мине за осемнадесетгодишен и често го правеше. Майка му толкова много се шокира от обвинението на полицията, че послуша съвета на своята майка, с която в случая бяха в пълно разбирателство, и се премести в къщата ѝ край Орлеан. Майка му и баща му се развеدهа, когато бе на пет години. С тях сега заминаха Брижит, готвачка и домашна прислужница, и Антоан, възрастният шофьор, който живееше със семейството още преди Ролан да се роди. Брижит и Антоан не бяха женени и живееха сами. Антоан беше на такава възраст, че служеше за посмешище на Ролан – останка от миналия век и при това още жива, която с неодобрение се мръщеше на сините му джинси, с които се явяваше на обяд, и на босите му крака, с които стъпваше по килимите и полирания под на Ла Сурс. Беше лято и Ролан се бе върнал от лица Ламартин, намиращ се на осем километра от къщата, който бе посещавал през по-голямата част от последния срок, след като напуснаха Париж.

Животът на село бе започнал да го отегчаваша, до момента в който реши да придружи майка си до разсадника, за да изберат цветя за градината. Собственикът, любезен възрастен мъж с чувство за хумор, имаше пор; каза, че го е хванал, като бил на лов за зайци през почивните дни. Ролан бе очарован от пората в клетка, който се свиваше на толкова малко място, сякаш тялото му бе акордеон, а после изведнъж се стрелкаше в сеното, като изглеждаше три пъти по-дълъг. По тялото си имаше черни, светлокафяви и кремави петна и на Ролан му се струваше, че е нещо

между плъх и катерица, извънредно игриво.

– Внимавай, хапе! – предупреди го собственикът, когато Ролан постави пръста си върху решетката на кафеза.

Порът го ухапа с острите си като игли зъби, но Ролан скри кървящия пръст в кърпичката си в джоба.

– Ще ми го продадете ли? Заедно с клетката?

– Защо? Да не ходиш на лов за зайци? – го попита собственикът и се засмя.

– Сто нови франка. Сто и петдесет – каза Ролан. Имаше ги в джоба.

На няколко метра от тях майка му се бе навела над камелиите.

– Е...

– Ще трябва да ми кажете какво яде.

– Разбира се, по малко трева. И кръв – добави човекът, като се приближи към Ролан. – Давай му от време на време сурово месо, защото е свикнал. Сено, за да го топли, като това. Сам си е направил прохода.

Порът се втурна към малкия тунел в сламата и се обърна така, че да се подава само живото му лице с клепнали миши уши и черни очи, извити докрай, което го правеше да изглежда замислен и малко тъжен. Ролан имаше чувството, че порът разбира разговора им и се надява да тръгне с него.

Той извади сто и петдесет франка.

– Достатъчно ли са и за клетката?

Собственикът погледна през рамо, като че ли очакваше майка му да се намеси.

– Ако хапе, подай му лук. След като е ухапал лука, няма да те хапе.

Маргърет Лъмоание остана изненадана и се ядоса, че Ролан бе купил пор.

– Трябва да държиш клетката в градината. Не бива да я внасяш къщи!

Антоан не каза нищо, само бледорозовото му лице доби още по-кисело изражение от обикновеното. Постави много вестници на задната седалка на ягуара, така че клетката да не се допира до кожената тапицерия.

След като се прибраха, Ролан взе лука от кухнята и излезе на поляната зад къщата, където бе оставил клетката. Бавно отвори вратичката, готов с лука, но порът, като се поколеба за миг, побегна на свобода. Спусна се към горичката, която растеше от едната страна на имението, и изчезна. Ролан се опита да запази спокойствие. Занесе клетката, както

си беше отворена, до края на гората и после влезе в къщата откъм задната врата. Върху една дъска в кухнята лежеше точно това, което му трябваше – голям суров бифтек. Ролан отрязва едно парче и бързо тръгна към гората.

Бавно навлезе с намерението да обиколи гората и да подмами пора обратно в клетката. Сигурно се бе покатерил на някое дърво. Ролан бе забелязал острите му нокти, когато порът се изправи в клетката още като бяха в разсадника.

Имаше нежни, розови длани, почти човешки, с малки възглавнички на всеки пръст и свободно движещ се палец. Изведнъж сърцето му подсочи: – само на няколко крачки от себе си видя пора, изправен в тревата, душещ. Бризът духаше към него и Ролан разбра, че бе надушил кръвта. Той се спря и протегна месото напред.

Повдигайки се внимателно, после напредвайки едва, порът се приближи, очите му се стрелкаха, като че ли се пазеше от възможни врагове. Изненада го бързината, с която порът захвапа суровото месо със зъбите си и го издърпа. Задъвка, главата и врата му се движеха с конвулсии, докато свиваше гъвкавото си тяло, червеникаво-кафявата козина по гърба му се изправяше. Бифтекът беше погълнат, порът погледна с признание Ролан и за-облизва с розовото езиче лицето си.

Първият му подтик бе да се върне в кухнята за още. Но реши, че ще е по-добре да се отдалечи тихо, така че да не обезпокои пора.

– Почакай! Или ела с мен – му каза тихо, защото му се искаше да го върне обратно в клетката. Скоро щеше да се стъмни, не му се искаше да го изгуби.

Порът го последва до края на поляната и зачака. Ролан отиде до кухнята и отрязва още месо, после внимателно гребна кръв от хартията под месото и я изсипа върху чинийката, като изнесе всичко това навън. Порът стоеше на мястото си, вдигнал едната си лапа в очакване. Доближи чинийката с месото, първо опита кръвта, после я излочи като коте млякото си. Ролан се засмя. Порът го погледна, облиза отново лицето си, стисна със зъби месото и го завлече в тревата, но като видя клетката, се отправи към нея.

Ролан остана много доволен. Изглежда, нямаше да има нужда от лука в джоба му. А и порът влезе в клетката по собствено желание. Ролан затвори вратичката.

– Ще ти викам Хари. Харесва ли ти това име? Хари.

Ролан учеше английски и знаеше, че Хари е умалително име на Хенри и че английската Hair¹ се произнася по същия начин, затова

името му се струваше подходящо.

– Ела да ми видиш стаята! – И Ролан вдигна клетката.

Вкъщи се натъкна на Антоан, който слизаше по стълбите.

– Месьо Ролан, майка ви каза, че не иска това животно вкъщи – каза Антоан.

Ролан се изпъна. Не беше дете, за да го учи един слуга какво да прави.

– Да, Антоан. Но аз ще говоря с майка ми по въпроса – отвърна той с възможно най-дълбокия си глас.

Постави клетката на пода в средата на стаята и отиде в хола на телефона. Набра номера на най-добрия си приятел в Париж, но се наложи първо да говори с майка му, после се обади и Стефан.

– Имам нов приятел – каза Ролан, като се опитваше да говори с чужд акцент. – С големи нокти и пие кръв. Познай какъв е?

– М-м, вампир? – попита Стефан.

– Топло... Майка ми идва, затова не мога да говоря много – каза бързо Ролан. – Пор е. Името му е Хари. Кръвопиец! Убиец! Може би ще го доведе в Париж! Довиждане, Стефан!

Мадам Льомоание бе вече изкачила стълбите и се отправи към хола, при Ролан.

– Ролан, Антоан ми каза, че си донесъл това животно вкъщи. Говорихме, че ще можеш да го държиш само ако живее в градината.

– Но градинарят ме предупреди да внимавам да не настине, мамо, вечерно време е студено.

Майка му тръгна към стаята му. Ролан я последва.

– Виж, ще спи в дупката си. Съвсем е чист, мамо. Ще стои в клетката. Какво лошо има?

– Сигурно ще го пуснеш навън. Познавам те, Ролан.

– Но аз ти обещавам, че няма. – Ролан сам не вярваше на обещанието си и знаеше, че майка му също не му вярва.

Минута по-късно той с нежелание понесе Хари, скрит в сеното, надолу по стълбите към градината. Хари сигурно спи като пън, мислеше Ролан, спомняйки си какво му бе разказал собственикът на разсадника за поровете – често заспивали притиснати до жертвата си, за да се топят, след като са изпили кръвта им. Тази първичност го вълнуваше. След като майка му се прибра вкъщи (през цялото време го гледаше от кухненската врата), Ролан отвори клетката, размести сеното и оттам се

показа Хари, повдигайки сънено глава. Ролан се усмихна.

– Хайде, можеш да спиш в стаята ми. Тази вечер ще си направим една шега – прошепна Ролан.

Той вдигна Хари и намести обратно сеното. Хари лежеше отпуснат и невинен в ръцете му. Откопча ризата си, скри го в нея и отново я закопча. Затвори клетката и пусна резето.

В стаята си Ролан взе един празен куфар от гардероба, сложи вътре няколко пуловера, после постави Хари, като с ръкава на единия от пуловерите подпря капака на куфара. Взе чист пепелник от масата в хола, напълни го с вода от банята и го постави до Хари.

После се пхна в леглото, запали една от цигарите, които криеше между книгите върху лавицата, и разгърна Джеймс Бонд, беше я вече чел два или три пъти. Мислеше си на какво би могъл да научи Хари. Дали да го научи да се разхожда в джоба на самото му и изведнъж, по команда, да излиза оттам? Ще трябва да носи яка и каишка, а яката, поскоро хамута, ще трябва да се изработи специално, защото Хари е много малък. Ролан си представи някой сарач в Париж, на когото плаща добре за това. Чудесно! Би било много забавно в някой ресторант в Париж, а даже и в Орлеан, Хари да изскочи от джоба му с каишката на врата и да изяде месото от чинията му.

На обяд Ролан, майка му и приятеля ѝ, търговец на антики и много скучен човек, бяха прекъснати от Брижит, която прошепна на мадам Лъмоание:

– Моля да ме извините, мадам, но Антоан току-що бе ухапан. Много е разстроен.

– Ухапан? – попита мадам Лъмоание.

– Казава, че го е ухапал порът, в стаята на месьо Ролан.

Ролан прикри усмивката си. Антоан е отишъл да оправи леглото и Хари го е нападнал.

– Пор? – извика търговецът на антики.

Майка му се обърна към него:

– Ролан, извини се и иди да занесеш животното в градината! – Беше ядосана и сигурно щеше да каже още нещо, ако бяха сами.

– Извинете – каза Ролан. Влезе в хола и видя високата фигура на Антоан в тоалетната до вратата. Беше завързал глезена си с мокра кърпа. Кръв, помисли си Ролан, очарован от факта, че Хари е пил кръв от това старо създание, което изглежда съвсем безкръвно.

Ролан се затича нагоре по стълбите, като ги взимаше по две наведнъж, намери стаята си разбутана. Антоан очевидно бе зарязал

неоправеното легло по средата, фотьойлът стоеше накриво – сигурно го бе влачил, докато е търсил Хари или се е опитвал да се предпази от него. Но неоправеното легло означаваше за Ролан нещо повече от бунт – Антоан не би оставил така леглото, ако не е бил доведен до ужас. Оглежда се за Хари.

– Хари? Къде си?

Погледна нагоре към завесите, по които Хари би могъл да се покатери, в гардероба, под леглото.

Вратата на стаята беше затворена. Очевидно Антоан е искал да предотврати изчезването на Хари. После Ролан погледна към гънките на завивките върху леглото, където впрочем нищо не мърдаше.

– Хари?

Ролан отметна горната покривка. Забеляза, че юрганът се движи: Хари се бе настанил между чаршафа и юргана. Той се надигна и загледа Ролан с безнадежден страх. Ролан забеляза още нещо красиво у Хари: цялото му тяло беше нежно бежово, от малката черна брадичка чак до завивките, на които седеше, а с тънката кафява линия по средата на кожухчето, вероятно образувала се от лежането, се превръщаше в разполовено късче пух с добре прикрити задни лапи. Фините му пръстчета опипваха всяка гънка от завивката не за да запазят равновесие, а нервно, като ръце на човек, изплашен до смърт. Хари като че ли питаше:

– Кой беше този звяр, който ме изплаши, опита се да ме хване и изгони?

Докато Ролан го наблюдаваше, лицето на Хари постепенно се успокои. Сними тялото си и се придвижи малко напред. А сега може би казваше:

– Радвам се да те видя! Какво става?

Ролан протегна ръка, без да мисли, и Хари се покатери по нея, стигна до яката на ризата, която беше отворена и се сгуши, опрял малките си остри нокти върху кръста му. Ролан усети сълзи в очите си, причината за които не можеше да обясни. Дали бяха от гордост, че Хари дойде при него? Или от гняв, че Хари ще трябва да остане в градината тази вечер? Сълзите, обясними или не, са поетични, помисли си Ролан. Те изразяват нещо значимо.

Ролан извади Хари от ризата си и го постави върху завесата. Хари се покатери по жълтото перде до тавана, Ролан хвана края му и Хари се спусна надолу по него. Като се смееше, Ролан отпусна малко завесата и Хари отново се изкачи по нея. Това беше забавно. После хвана Хари на края на завесата и го постави в куфара.

– След минутка се връщам! – каза Ролан и подпря капака на куфара с гърба на един стол.

Смяташе да се върне в трапезарията навреме и да помоли Брижит за малко месо, преди да занесе Хари в градината. Но вечерята беше приключила. Трапезарията бе празна. Търговецът на антики седеше във всекидневната, където подносят за кафе вече стоеше върху масата, Ролан чу гласа на майка си и този на Антоан от отсрещната стая, чиято врата не беше напълно затворена.

– ... не се подчини – каза Антоан с дрезгавия си старчески глас. – А вие, мадам!

– Не бива да го приемаш толкова сериозно, скъпи ми Антоан – отвърна майка му. – Сигурна съм, че Ролан ще държи животното в градината...

Ролан се отдалечи. Възпитаните хора не подслушват. Но му стана неприятно, че Антоан каза: „Месьо Ролан не ми се подчини“. Докога Антоан смята да го контролира? Пред вратата на всекидневната се поколеба, там търговецът на антики пушеше, скръстил обутите си в бял панталон крака, зареял поглед в пространството. Припи му се кафе, но си помисли, че не си струваше сукката. Ролан мина от трапезарията към кухнята.

– Брижит, бих ли могъл да получа малко месо за поря? Сурово, ако може? – попита Ролан.

– Месьо Ролан, знаете ли, Антоан е много разстроен. Порът е свирепо животно. Трябва да разберете това!

Ролан отвърна любезно:

– Зная, Брижит, съжалявам, че е ухапал Антоан. Ще занеса поря в градината. Заедно с клетката, още сега.

Брижит поклати глава, извади телешко месо от хладилника и с неохота отрязва едно парче.

Не беше кърваво, но сурово. Ролан хукна нагоре към стаята си, отвори внимателно капака на куфара, където Хари седеше изправен като човече на пружина. Хари пое подаръка с предните си зъби и лапи и го задъвка.

Без да се страхува, Ролан протегна ръце напред.

– Тази вечер ще трябва да спиш в градината, съжалявам – прошепна.

Хари се промъкна през процепа на маншета на ризата му, качи се нагоре по ръката, после се спусна към кръста. Ролан го залюля в ризата си и тръгна по стълбите надолу изопнат по войнишки, с клетката в

другата ръка.

Навън беше тъмно, но Ролан виждаше от осветения кухненски прозорец. Сложи Хари в клетката и дръпна резето. Вътре имаше тенекиено канче с достатъчно вода.

– Ще се видим утре, приятелю!

Хари застана на задните си крака и постави розовите си длани върху мрежата, черното му носле търсеше миризмата на Ролан, който гледаше назад към него, докато пресичаше поляната.

На следващата сутрин, в неделя, Брижит му поднесе чая в осем, ритуал, започнал отпреди няколко седмици. Това караше Ролан да се чувства пораснал, да си фантазира, че не може да се събуди напълно, ако някой не му поднесе нещо топло за пиене в леглото.

После си обу сините джинси, обувките за тенис, облече една стара риза и слезе да види Хари.

Клетката беше изчезнала. Или поне не беше на същото място. Ролан огледа всяко кътче в градината, около тополовите дървета, после се върна в къщата. Влезе в кухнята, където Брижит поставяше върху поднос закуската на майка му.

– Някой е преместил клетката на пора, Брижит. Да знаеш къде е?

Брижит се наведе Над подноса:

– Антоан я взе, месью Ролан. Не зная къде я занесе.

– А взе ли колата?

– Не зная, месью Ролан.

Ролан излезе и надникна в гаража. Колата беше там. Огледа се наоколо. Дали не е сложил клетката в работилницата? Отвори вратата. Вътре нямаше нищо друго, освен косачката и градинските сечива. Гората. Сигурно майка му е казала на Антоан да отиде в гората и да пусне пора. Смръщи вежди и се затича.

Закачи ризата си на калинови храсти, задърпа я и тя се скъса. Старият Антоан не би могъл да отиде твърде далече в тази гора, мислеше Ролан. Нямаше никаква пътека.

Чу пшкане. Или си беше въобразил? Не бе сигурен откъде идва звукът, затова продължи в същата посока. Сега чу чупене на клони и вик. Нямаше съмнение, викаше Антоан. Ролан продължи.

Между дърветата забеляза черно петно. Антоан носеше черни панталони, а често и тъмнозелен жакет. Ролан се спря. Тъмното петно се опитваше да се надигне само на тридесет стъпки от него. Но толкова много листа имаше помежду им! Отляво на неясната фигура проблесна златна ивица светлина, беше Антоан, чу хленчещия му плач – немощен,

почти като плача на бебе.

Ролан се приближи поизплашен. Сега различаваше главата и лицето на Антоан и течашата кръв от едното му око. После видя Хари да скача по бедрото на Антоан, видя как ръката му безсмислено брани краката му, защото Хари беше вече върху врата му. Или на лицето му. Антоан залитна и падна.

Трябваше да отиде и да му помогне, помисли си Ролан, да вземе една пръчка и да изгони Хари. Но се чувстваше като омагьосан, не можеше да помръдне. Видя как Антоан замахна силно към Хари, но прътът, който държеше, се удари в едно дърво и се счупи. Отново залитна.

Добре му послужи, помисли си Ролан.

Антоан се надигна тромаво и хвърли нещо, може би камък, към Хари. Ролан забеляза кръв по бялата риза на Антоан. А Хари се стрелкаше като мистериозен малък куршум, нападащ Антоан отново и отново от различни посоки. Изглежда, че Антоан се опитваше да избяга. Препъгна се в някакви храсти вляво от него. Видя как Хари скочи към лявата му ръка и се задържа за нея със зъбите си. А не беше ли това само проблясване на слънчев лъч? Той изгуби от погледа си Антоан, сигурно беше паднал.

Пое си отново въздух. Не беше дишал няколко секунди и сърцето му подскачаше, като че ли той самият се биеше. Насили се да тръгне към мястото, където смяташе че лежи Антоан. Наоколо беше тихо, в листата и клоните се чуваха само стъпките му. Забеляза черни, бели и зелени петна от дрехите на Антоан, после лицето му, изпоцапано с кръв. Антоан лежеше по гръб. И двете му очи кървяха.

Хари беше на врага му!

От брадата на Антоан главата на Хари не се виждаше, но тялото и опашката му мърдаха върху гърдите на Антоан като парченце козина, увиснала на врата му.

– Хари! – гласът на Ролан заглъхна.

Хари може би не го чу.

Ролан вдигна един клон.

– Хари, махни се оттам! – каза през зъби.

Хари се премести от другата страна на врага на Антоан и отново се впи в него.

– Антоан? – Ролан пристъпи напред, като вдигна клона.

Хари повдигна главата си, отмествайки я към зеления ревер на jakета. Коремът му видимо се беше увеличил. Пълен е с кръв, осъзна Ролан. Хари пристъпи напред, за миг застана на задните си крака,

прошумоля в листата около Антоан, снижи се и сякаш се приготи да спи. Беше легнал върху едно слънчево петно.

Страхът на Ролан почти изчезна, защото Хари изглеждаше успокоен, но се боеше, че Антоан е може би мъртъв, това предположение го ужаси. Извика отново към Антоан. Кръвта съхнаше и потъмняваше в очните му ябълки. Очите му като че ли липсваха или почти бяха изядени. Кръвта по дрехите, по лицето му, навсякъде беше тъмночервена и засъхнала, не бликаше от никъде, което беше сигурен признак, че сърцето е спряло да тупти, размишляваше Ролан. Преди да осъзнае какво върши, се наведе над спящия Хари, хвана китката на Антоан за да напипа пулса му. Постоя така няколко секунди. После с ужас отдръпна ръката си от китката и се изправи.

Помисли си, че Антоан е умрял от сърдечна криза, не само от Хари. Осъзна, че трябва да се махне Хари от тук, дори ако трябва да го хване и убие. Погледна назад към Ла Сурс, после към Антоан. Трябваше да скрие Антоан. Изпитваше погнуса от тялото му, защото беше мъртво А към Хари – любов и желание да го закриля В крайна сметка Хари се бе защитавал; Антоан е бил за пет само един гигант-похитител и евентуален убиец.

Ролан погледна часовника си – показваше малко след девет и тридесет.

Прескачайки ниските храсти, побягна назад към гората. На края на поляната на Ла Сурс се спря, Брижит поливаше цветята около стълбището. Когато се прибра в къщата, той влезе в работилницата, взе една вила и лопата и се върна обратно в гората.

Копа наблизко край тялото на Антоан, мястото беше подходящо за гроб. Физическият труд то отрезви и донякъде уталожил обзелата го паника. От другата страна на Антоан Хари продължаваше да спи. Ролан работеше като луд и сякаш силите му се увеличаваха с работата. Осъзнаваше, че изпитва ужас от тялото на Антоан – това, което преди беше жива вкаменелост, толкова познато в дома им в Париж и тук, сега представляваше труп. Почти вярваше, че Антоан ще се надигне и го наближи, по същия начин по който постъпваха духовете в книгите, които четеше.

Беше започнал да се уморява, заработи по-бавно, но със същата решителност. Трябваше да свърши до обяд, си каза, иначе майка му и Брижит ще започнат да търсят Антоан за обед. Опита се да мисли какво ще каже.

Гробът беше достатъчно дълбок. Ролан стисна зъби и задържа

Антоан за зеления жакет и панталоните и го търколи вътре. Антоан падна надолу с лицето. Побутнат от ръката на Антоан, Хари се изправи на четирите си крака, все още сънен. Задушавайки се, Ролан насипа обратно пръстта. Започна да скача върху нея, за да я изравни, беше останало още пръст, която трябваше да се разпръсне, така че да не привлече ничие внимание, някой, който би дошъл да оглежда гората.

После, за да прикрие гроба, разпръсна върху него клони и листа с помощта на вилата.

Вцепенен от умора, вдигна Хари. Беше много тежък – тежък като пистолет, му мина през ум. Очите му бяха затворени, но не спеше. Държеше главата си изправена и щом Ролан го приближи до очите си, Хари отвори своите и го погледна. Никога нямаше да го ухапе, Ролан бе убеден в това, защото му носеше месо. По някакъв начин му бе поднесъл и Антоан. Тръгна с Хари бавно за вкъщи, видя клетката в гората и свърна към нея, после се отказа. Остави Хари до затопления от слънцето камък, недалеч от ливадата.

Прибра вилата и лопатата в работилницата. Изми доколкото можа ръцете си на студената вода в двора, после, предполагайки, че Брижит е в кухнята, влезе откъм главния вход. Качи се горе и се изми внимателно с топла вода, смени и ризата си. Пусна за компания транзистора. Чувстваше се особено, не се страхуваше вече, и с каквото и да се захванеше, мислеше, че ще го направи непохватно – да изтърве или да се спъне в нещо, докато се качва нагоре по стълбите, макар и да не се случи нищо такова.

Майка му почука на вратата. Познаваше начина й.

– Влез, мамо.

– Къде беше, Ролан?

Ролан лежеше върху леглото си, транзисторът беше зад него. Прегне се и го намали.

– В гората. На разходка.

– Видя ли Антоан? Трябваше да доведе Мари и Пол за обяд.

Ролан си спомни, че за обяд бяха поканили гости.

– Срегнах го в гората. Каза, че взема един ден отпуск и отива в Орлеан или нещо подобно.

– Наистина ли? Смяташе да пусне на свобода пора, нали?

– Да, мамо. Вече го е направил. Видях клетката в гората.

Майка му изглеждаше разтревожена.

– Съжалявам, Ролан, но не беше Подходящо животно, нали разбираш? Горкият стар Антоан, трябва да помислим и за него. Изпитва ужас

от порове и е прав.

– Зная, мамо, няма значение.

– Ти си добро момче. Но как така Антоан си е тръгнал... Сигурно ще отиде на кино в Орлеан и довечера ще се прибере. Нали не е взел колата?

– Каза, че ще вземе автобуса за Орлеан. Много ми беше ядосан. Каза, че може би ще отсъства повече дни.

– Това са глупости. По-добре да отида да посрещна Мари и Пол. Виждаш ли какви неприятности ни докара с това животно, Ролан! – майка му се усмихна леко и излезе.

На вечеря Ролан едва успя да спести малко от месото си и към десет и тридесет, когато Брижит си бе легнала и майка му се бе прибрала в стаята си, да го изнесе навън. Седна върху камъка, където бе оставил Хари на обяд и след седем или осем минути той пристигна. Ролан се засмя.

– Месо, Хари! – прошепна Ролан, въпреки, че беше на достатъчно разстояние от къщата.

Хари се приближи още малко, взе недопеченото агнешко, но не с обикновеното настървение, този ден беше ял твърде много. За първи път Ролан го погали по главата. Представяше си как ще идва в гората през деня, ще дресира Хари да стои в джоба му, да прави разни номера. Хари нямаше нужда от клетка.

След два дни мадам Льоомание изпрати телеграма до сестрата на Антоан, която живееше в Париж, с молба да ѝ телефонира. Сестра му се обади и каза, че Антоан не ѝ се е обаждал.

Странно, помисли си мадам Льоомание, че Антоан си е тръгнал ей така, без да си вземе дрехите, дори палтото и шлифера. Помисли си, че ще трябва да уведоми полицията.

Полицайте дойдоха и започнаха да задават въпроси. Ролан каза, че е видял Антоан за последен път по пътя за Орлеан, откъдето е смятал да вземе автобуса, които минава в единадесет. Антоан е стар, каза мадам Льоомание, малко ексцентричен, инатлив. Оставил си и спестовната книжка. Полицията се ъ с банката и предупреди да им се обадят, ако Антоан отиде да тегли пари. Прегледаха и мястото в гората, което Ролан им показа. Намериха празната клетка с отворена вратичка, която Антоан бе занесъл в гората. Пътят за Орлеан беше надясно, в обратната посока, където беше погребан Антоан. Полицайте прегледаха цялата местност по посока на Орлеан. Изглежда, повярваха на историята на Ролан.

Всяка вечер Ролан можеше да излиза навън, без да го следят, за да

храни Хари, а понякога правеше това и през деня. Няколко нощи Хари не се появи, Ролан предположи, че лови зайци или къртици. Хари беше див, но не съвсем; опитомен, но не напълно, Ролан знаеше това. Даваше си сметка, че не мисли твърде много какво Хари бе извършил. Предпочиташе да мисли, че Антоан е починал при сърдечна криза. Или ако понякога мислеше за Хари като за убиец, пренасяше се в царството на фантазията, при убийците в книгите, за които четеше: истински, ала не съвсем. Не е вярно – нито той, нито Хари бяха виновни.

Обичаше да си представя Хари като тайно оръжие, по-добро от пушка. Тайно, защото никой не знаеше за него, въпреки че смяташе да каже на Стефан. Представяше си как използва Хари в убийството на учителя по математика, когото ненавиждаше. Имаше навик да пише писма на Стефан, написа му историята как Хари убива Антоан във фантастичен вариант. „Може би няма да повярваш на този разказ, Стефан, му писа накрая, но аз ти се кълна, че е истина. Ако си направиш труда да се свържеш с полицията, ще разбереш, че Антоан е изчезнал!“

Стефан му отговори: „Не вярвам и дума от разказа за поря, очевидно вдъхновен от изчезването на Антоан, а и кой би повярвал, ако трябва да разчитат на тебе? Както и да е, това е твърде забавно. Имаш ли още истории?“

КРАЙ

© 1975 Патриша Хайсмит
© 1990 Саша Дамянова, превод от английски

Patricia Highsmith
Harry, 1975

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация:

Едгар Уолъс. Лице в мрака

Съдържание:

Лице в мрака – Едгар Уолъс

Царят на джебчиите – Атанас Мандаджиев

Хари – Патриша Хайсмит

Рецензент Атанас Наковски

Редактор Светослав Славчев

Художествено оформление Жеко Алексиев

Художник на корицата Текла Алексиева

Технически редактор Елена Млечевска

Коректор Албена Любенова

Дадена за набор м. юли 1990 г. Излязла от печат м. октомври 1990 г.

Формат: 70×100/32. Печатни коли 14.

Цена 5,18 лева.

Издателска къща „ДОМИНО“, София, 1990 г.

Patricia Highsmith
The Animal Lover's Book of Beastly Murder
Penguin Books, N.Y. 1976

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5470>]